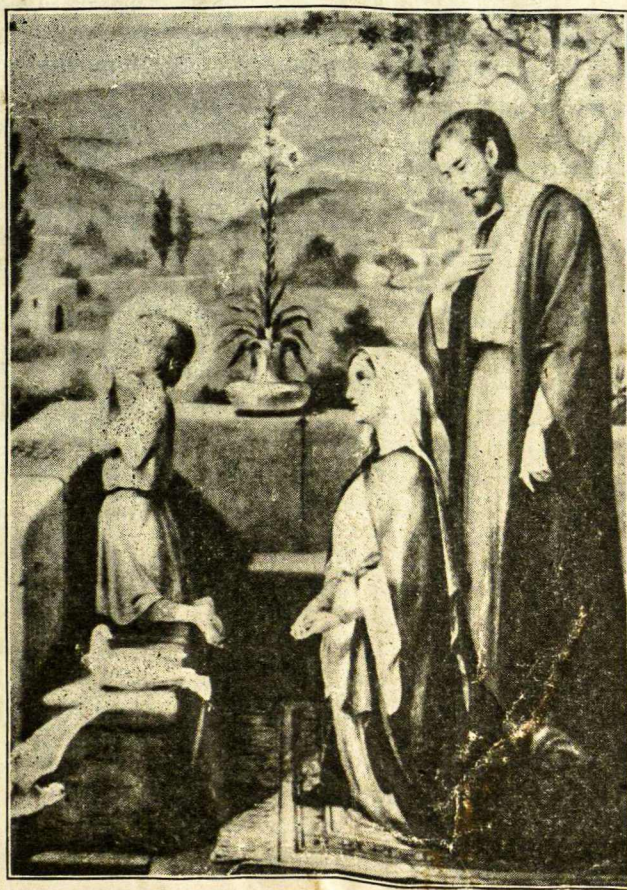

**KRISTAUS
KARALIAUS**

LAIVAS

Šventoji Šeimynė — maldingumo pavyzdys.

SENOSIOS UŽGAVĖNIOS (SEPTUAGESIMA)

EVANGELIJA

Mato 20, 1-16.

A NUO metu Jėzus pasakė savo mokytiniams šitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į daugų šeiminką, kurs anks-ti rytą išėjo samdytis darbininkų į savo vynuogyną. Susiderėjęs su darbininkais po denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus stovinčius be darbo prekyvietėje, ir jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną ir kas bus teisinga, aš jums duosiu. Jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė. Ir apie vienuoliktą valandą jis dar išėjo ir rado kitus stovinčius ir jiems tarė: Ko čia stovite visą dieną dykinėdami. Jie jam sako: Kad niekas mūsų nepasamdė. Jis jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną. Atėjus gi vakarui, vynuogyno savininkas tarė savo užveizdui: Pašauk darbininkus ir atiduok jiems užmokesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų. Prisiartinę tad tie, kurie buvo atėję apie vienuoliktą valandą, gavo kiekvienas po denarą. Atėję paskui pirmieji tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas po denarą. Imdami gi jie murmėjo prieš šeiminką ir sakė: Šitie paskutiniai vieną valandą tedirbo, ir tu padarei juos lygius mums, kurie nešėme dienos ir kaitros našta. Bet jis atsakydamas

LEKCIJA

I Kor. 9, 24-10, 5.

BROLIAI: Ar jūs nežinote, kad tie, kurie bėga lenky-nėse, visi, tiesa, bėga; bet tik vienas tegauna laimikį? Taip bėgkite, kad jus gautumėte. Kiekvie-nas, kurs eina imtynėmis, nuo vi-so susilaiko. Jie juk tai daro, kad gautų pragaištantį vainiką, mes gi nepragaištantį. Taigi, aš taip bėgu, ne kaip į nežinias; taip kau-juos, ne kaip orą plakdamas. Aš baudžiu savo kūną ir stengiuos pavergti, kad kartais, kitiems ap-sakojęs, pats nepasidaryčiau peik-tinas.

Aš nenoriu, kad jūs broliai, nežinotumėte, jog mūsų tėvai visi buvo po debisimi, visi perėjo jūrą, visi buvo pakrikštyti į Mozę de-besyje ir jūroje, visi valgė tą patį dvasinį valgį, ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą, (gėrė gi iš sekan-čios paskui juos dvasinės uolos, o uola buvo Kristus). Bet daug jų nepatiko Dievui.

vienam jų, tarė: Prietėliau, aš tau nedarau skriaudos; argi ne už denarą susiderėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau; aš gi noriu ir šitam paskutiniam duoti, kiek ir tau. Arba ar man nevalia daryti, ko noriu? ar tavo akis delto netikusi, kad aš geras? Taip paskutiniai bus pirmi ir pirmieji paskutiniai, nes daug pašauktų, maža gi išrinktų.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

J. Kumpis MIC.

Dievo Motinos Apsireiškimai Belgijoje

1932 — 1933 m.

NUO 1858 metų visame pasaulyje yra Marijos stebūklais garsus Prancūzijos pietinis miestas Liurdas. Ten ir dabar kasmet išgyja nemaža žmonių. Liurde išgyja tokie ligoniai, kuriems išgyti neemato vilties nė koks gydytojas. Tokie išgijimai yra rašomi ir liudijami visos eilės gydytojų specialistų, net ir netikinčių. Liurde yra tokių gydytojų komisija.

1932 metais Dievo Motina daug kartų apsireiškė ir Belgijoje. Trečiasis apsireiškimas liečia ir pačios Belgijos, kuriai dabar grėsia dideli pavojai, reikalus. Šiuo straipsneliu duodame pačią Belgijos apreiškimų pradžią.

Prieš kalbėdami apie tuosius stebuklinguosius įvykius turime pažymėti, kad jaisiais tikėti katalikui pareigos nėra. Katalikų tikybai nenusikalsi jaisiais netikėdamas. Katalikui būtinai tikėtini tik Jėzaus Kristaus stebuklai. Tačiau niekas nevadintų protingu to, kas netikėtų tikrais mokslo žinomais dalykais. Kad žemė sukasi aplink saulę, gali ir netikėti. Tačiau toks netikėjimas bus neprotingas. Taip pat neprotinga būtų netikėti ir tikrai ištirtais stebuklais.

1932 m. lapkričio mėnesio 29 d. vakare Borengo (Beauring) kaime, Ardeno srityje, vienuolyno sode penkiems vaikams pasirodė

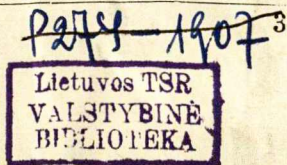
švytinti, spinduliuojanti moteriške. Tie vaikai vėliau pasakodavo, kad moteriškė buvusi mazdaug pusantro metro aukštumo, apsi- rengusi baltais drabužiais, juose- jusi juosta. Dešinėje rankoje ka- bėjęs rožančius. Plaukai sviesiai spinduliavę. Krūtineje buvusi ma- tyti švytinti širdis. Šitoji nuosta- bioji moteris vaikams pasirodyda- vo kas vakaras ant vienos vienuo- lyno sodo šakos. Gandui apie nuo- stabųjį reiškinį pasklidus po visą apylinkę, vakarais ėmė rinktis tukstantinės žmonių minios; jų tarpe buvo apie 50 gydytojų. Vai- kams moteriškę išvydus, visi kaž- kokios nematomos jėgos suklup- domi.

Per apsireiškimus vaikai turė- davo ekstazę. Gydytojai tada ban- dydami vaikams degtukais degin- davo pirštus. Vaikai deginami ne- sipriešindavo ir net nejudėdavo. Gydytojai bandydavo net įpiauti. Tačiau piautoje vietoje nei kraujo tekėdavo nei žaizdos likdavo. Vai- kai būdavo nejautrūs nė elektros lempute į akis šviečiami.

Trys šito būrelio vaikai buvo Vazonų (Voison) šeimos. Albertas dabar turi 16 metų, Gilbert — 18 ir Ferdinandas 20. Kiti du buvo Dežeubrių (Degeimbre) šeimos. Tam buvo dvi mergaitės. Viena, vardu Andreja, turi 19 metų, o ki- ta, Gilberta — 15.

Šitie vaikai vietinio kunigo liu- dijimu prieš regėjimus nebuvę la- de pamaldūs. Tačiau po apsireiš-

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

kimo jau kasdien eidavę komuni-
jos ir visados dalyvaudavę vietinėse šv. Rožančiaus pamaldose. Vaikai ir pavieniui klausinėjami vienaip liudydavo. Nuostabus dalykas yra ir tas, kad pasirodžius moteriškai, drauge suklupdavo vienas kitam nedavę nėkokių ženklo. Gydytojai gerai ištyrę pripažino, kad vaikai yra visai sveiki ir neturi nėkokių kūno trūkumų. Todėl apie kliedėjimus ir kitokius liguistus priepuolius negalima nė kalbėti.

Nuostobioji moteris, vaikų klausama, ar esant Dievo Motina linktelėdavo galvą. Kartą ji ir prabilo: "Aš esu Dievo Motina, Dangaus Karalienė. Aš atversiu nusidėjėlius. Melskitės, daug melskitės!!" Ji reikalavo, kad apsireiškimo vietoje būtų pastatyta šventykla ir kad jojon maldininkai eitu josios garbintų.

Moteriškė reiškėsi nuo 1932 m. lapkričio 29 d. iki 1933 m. sausio 3 dienos. Per tą laiką ji yra apsireiškusi 33 kartus ir vien tik vaikams. Susirinkusioji minia tik stovėdavo ir pamaldžiai į vaikus žiūrėdavo. gal būt tikėdamasi ir pati reginio pamatyti. Pagaliau sulaukė, ko buvo laukusi 1933 m. sausio 3 dieną. Tai buvo paskutinioji apsireiškimo diena.

Žmonių buvo apie 25,000. Buvo net 2000 automobilių. Šią dieną ne tik vaikai, bet ir daug maldininkų suklupo šaukdami matą Dievo Motiną. Kai kurie stebėjosi moteriškės gražumu.

Vėlesnieji atsitikimai yra dar nuostabesni. Buvo 1933 m. birželio 11 dieną. Į Boreną atvyko vienas

58 metų ligonis, fabriko darbininkas, Tilmanas Kumas. Jis tikėjosi išgyti iš sunkios nugarkaulio ligos. 50 kilometrų automobilio kelionė jam būvusi sunki, nes automobilis jį skaudžiai krates. Jis atvyko su netikinčiu sūnumi. Sūnus jį nugabeno į stebuklingąją vietą. Ten ligonis ėmė melstis. Meldėsi ilgai. Tik štai gauna smarkų lyg elektros smūgį, ir iš karto pasijunta sveikas. Kitą dieną jis Borengan atvyksta šv. Motinai už malonę padėkoti. Čia jį išstinka kita staigmena: išgydžiusioji Dievo Motina jam pasirodo — lygiai tokia kaip ir vaikams. Jis ją šį kartą trumpai regėjo. Antrą kartą padėkoti į Boreną buvo nuvykęs birželio 1 d. Tą dieną jis ją išvydo antrą kartą. Šį kartą jis susiprato Dievo Motiną paklausti, ko norinti. Paklauses, josios juostoje pastebėjo įrašą — "Borengo Marija" (Notre Dame de Beauring). Tada ji atsakė norinti, kad šioje vietoje būtų pastatyta jos garbei maldykla.

Netrukus tai sužinojo ir kiti. Penki minėtieji vaikai dėl to neišmanė nė kaip besidžiaugti. Mat jais prieš tai nevisi norėjo tikėti. Pagydytojo bedievis sūnus tuojuo atsivertė. Paskui išgijo ir daugiau ligonių. Nuostabu yra tai, kad ligonys išgydavo arba namo važiuodami arba jau parvažiuavę.

Apsireiškimo vietoje vakarais buvo kalbamas rožančius. Dvasininkams Namyro vyskupas iš pradžių draudė tose pamaldose dalyvauti, bet nuo 1933 m. gegužės 31 dienos leido. Taip pat leido Marijos garbei ir maldykla pastatyti.

Tamsybės, Mirties Šešėlis Ir Kristus

PSALMĖJE 106,14 pasakyta: “Išvedė juos iš tamsybių ir mirties šešėlio”. Kristus pašalina mūsų tamsybės ir peelnė mums amžiną gyvenimą.

Kokios yra dvasinės tamsybės?

Žmogui gyvenimas yra tamsus, kai jis nežino ir nesupranta daug sau naudingų ir būtinai reikalingų dalykų. Tai nežinojimo tamsybės; pats žmogaus protas sau pasilieka tamsa, nes netur supratimo, netur šviesos. Pasitaiko, jog prigimties moksluose ši tą nusimano, bet savo dvasios srities, savo sielos išganyimo reikalo nesupranta, nežino. Tokie vaikščioja dvasios tamsybėse ir dažnai daro savo sielai nuostolių.

Antroji dvasios tamsa — tai kaltė: “kitados jūs buvote tamsybė, dabar esate šviesa Viešpatyje”, sako Apaštalas (Ef. 5, 8) Užtat: “niekam nesiduokite suvedžiojami tuščiais žodžiais, nes dėl tų dalykų rūsybė ateina ant netikėjimo vaikų. Nebūkite jų dalininkai... Elgkitės kaip šviesos vaikai. Nes šviesos vaisiai apsireiškia visokių gerumu, teisybe ir tiesa... Pabusk, kurs miegi, ir kelkis iš numirusiųjų, tai Kristus apšvies tave” (Efez. 5. 6—14).

Kaltės tamsybės daugiau glūdi ne žmogaus prote, kiek valioje, kai jis blogai nuteiktas kūno jausmų, troškimų, aistrų ar papročių trokšta nors kaip gėrio sau, o iš tikrųjų tai nėra tikras gėris.

Paskui kaltės tamsybės seka amžino pasmerkimo tamsybės.

“Nenaudingą tarną išmeskite laukan į tamsybės, ten bus verksmo ir dantų griežimo”. (Mat. 28, 30).

Dvi pirmosios tamsybės yra šiame gyvenime, trečioji gi — baigiant žemės gyvenimą, teisme.

Jėzus Kristus mus išvedė iš nežinojimo, kaltės ir amžinos bausmės tamsybių į savo šviesą, nes jis yra žmonių šviesa. Jis yra šviesa nesukurta, tai ne saulų šviesa, bet jis yra tas, kuris saulėms šviesą kurė. O vis gi šviesos leidėjas, saulų kūrėjas, per kurį padaryta visa iš to kas yra padaryta, ateina pas savuosius mylimus žmones, žmogaus prigimtį savo dieviskojo asmens dalimi padaręs, reiškia, it mūsų prigimtimi prisidengęs, kad dieviškąją šviesą nenugązdintų žmonių.

Kristus yra visuotinoji, nesukurtoji šviesa, todėl jis šalina visuotinas tamsybės: proto, kaltės ir bausmės. Jis pats pasakė: “Aš pasaulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsybėje, jis turės gyvenimo šviesos” (Jon. 8, 12), reiškia, pasiliaus jo nežinojimo tamsa, nes “aš kelias, tiesa ir gyvenimas” (Jon. 14, 16) Jis apšviečia kiekvieną žmogų, atėjusį į šį pasaulį, pasidaręs visiems kelias į dangų, teikiąs išganymą, amžiną gyvenimą nesibaigiančioje laimėje.

Dvasinė žmogaus sieloje naktis prasideda tada, kada žmogus netenka Dievo vaikų šviesos, netenka pašvenčiamosios Dievo malonės, kada laisva valia sunkiai nu-

sikalsta Dievui. Tada sieloje prasideda dvasinės nakties tamsa. Kai ši naktis užėina, niekas nepajėgia padaryti darbų, nuopelningų amžinam gyvenimui. Ir jei žmogus nepasistengs išsipaduoti iš šios dvasinės nakties tamsos, Dievo malonei padedant, — jam ateina antroji baisioji niekad nesibaigianti naktis — amžinas pasmerkimas į amžinų bausmių pragarą, kur nėra išsigelbėjimo, nėra atvangos, nėra nuopelnų, nėra laiko: “Bailiams, netikintiems, pasibiaurėtiniems, stabų garbintojams ir visiems melagiams, jiems dalis bus tvenkinyje, degančiame ugnimi ir siera; tai yra antroji naktis” (Apr. 21, 8) Mirusiems yra praėjęs laikas nuopelnams rinkti. Jie gauna, ką užsitarnavę. Todėl, išmintis mums sako, kol esam gyvi, eikim į Kristaus šviesą ir darykime šviesos darbus.

Kūno mirtis — tai atsiskyrimas sielos nuo kūno, tai apleidimas viso, ką žmogus žemėje sau baime laikė. Dvasinė Mirtis — tai amžinas pasmerkimas, tai visiškas atsitolinimas sielos nuo savo didžiausio geradarijo, Kūrėjo ir mylimiausiojo Tėvo, nuo Dievo.

Sunkiai Dievui nusikaltusieji yra atitolę nuo Dievo ir yra panašūs į amžinai pasmerktuosius. Teisingieji turi savo sieloje Dievą, padeda Dievo valiai įvykti žmonijoje, sau renka nuopelnus ir yra panašūs į amžinai besidžiaugiančius danguje.

Pasirinkime, kuriuo keliu keliausime į amžinybę.

Išmintis sako, — reikia eiti Kristaus šviesos ir amžinos laimės keliu. Tad Kristų įgyvendinkim savo širdyje.

Nakvynė Kaime

Pirkioj šiūkšlės, dūmai, garas,
Languose — ledai;
Kūnai pusnuogiai, nešvarūs,
Lovoj — tik šiaudai.

Durys girgžda, grindys pūva,
Duona — vandeny,
Lubos linksta, krosnis griūva,
Visi alkani....

Ir išblyškę, išbadėję
Štai vaikai basi,
Sienos kiauros, leidžia vėją,
Oi, bėda baisi!

Vaikas verkia, senė kosti,
Suremta ligų;
Nėr kam še'pti, kam paguosti,
Oi, baugu, baugu!

Visą amžių prakaituoti,
Tiek patirt bėdų,
Visą amžių kest raudoti,
Ir.... numirt.... badu!!!

Visą amžių tik ramintis,
Laimės neregėt....
Štai kur reikia mums mokintis
Dirbt, mylėt, tikėt!..

K. P. Inčiūra

Sielų Ilgesys

Ateik, o Jėzau, ateik veikiau!
Kai tu jau būsi mūsų širdyse,
Dangišką giesmę jos Tau giedos,
Pašvesta sielą jau nevilios.
Ištroškę mūsų širdys ir sielos
Šventosios meilės, laimės dausų.
Nieks nuraminti mūsų negali,
Tu tiktai, Jėzau, meile širdžių.
Su Tavim būti — vien laimė mūsų,
Tave mylėti — mūsų dangus.
Tavęs mes trokštam, Tavęs mal-
daujam:

E. Bendoravičiūtė

F. W. Foerster ("Š.")

Karas, Taika Ir Mes

KARAS esame mes patys.

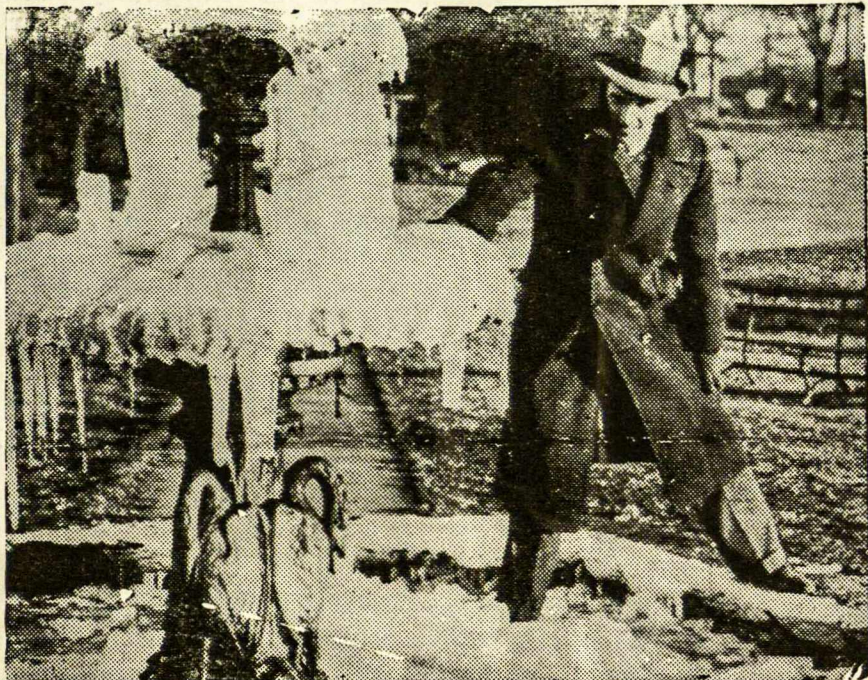
Karas atskleidžia pačius mūsų norus ir darbus ir visas iš to nuosekliai einančias pasekmes. Taika yra dirbtinė būsena. Tąją būseną mes turim tada, kada mums negresia mūsų pačių būdu ir veikimo pasekmės. Tokiu būdu mes skaudžiai klaidingai vaizduojamės ir nematome, kad karas yra tikriausias mūsų pačių padaras, ir kad jo veltui nei sau patiems nei kitiems nepripažįstame.

Ir nusiginklavimo, ir tarpininkų ir savisaugos taika yra vaizduotės padaras... Saugumo gražinti negalima, nes visur kur lindi ka-

ras. Karą rasi pačiose žmogaus gelmėse. Karas šėldamas mauroja kiekvienoje taikos ir gerovės organizuojamojoje komisijoje ar konferencijoje. Karas šaipydamasis išblaško visus tųjų komisijų narius.

Žiauriosios ir nesulaikomos tarpusavinės žmonių priešybės yra visuotinis gyvenimo reiškiny.

Tosios priešybės net ir geruosiuose paprastuose žmonėse kainyną kaimynui nuodija. Juo daugiau žmogus esti išlavintas, turtingesnės vaizduotės, gilesnio proto, juo karščiau trokšta garbės, daugiau reikalauja, labiau pavydi atkak-

Ne vien Chicagoj šalta. Štai ledų sukaustytas fontanas Atlanta, Ga.

liau ieško teisybės. Vienas kitą žudo recenzijomis. Tikroji gyvenimo tema yra šitų sakinių mintys: "Jis man pastoja kelią, jis mane išstumia". "Jūs užstojat man šviesą". "Jie mane stabdo". "Pasaulyje mūsų yra vienu per daug".

Dėl to karas tik tada galės pranykti, kai bus pranykęs šitoks, kokį dabar matome, žmogus; tai yra, kai žmogus bus pakeistas, kai į jo vargingą dulkių buveinę bus įėjusi ir ėmusi veikti visai kitokia būtybė, vadovaujama ne žemojo pasaulio, bet aukštybių.

Visi stebisi vieno žvėryno savininku, kad jis sugeba viename narve sugyvendyti šunį, pelėdą, beždžionę ir katę. Bet daug lengviau sugyvendyti gyvulius, kaip žmones, ypač tokius, kurie vienas kitam esti artimi ir giminės. Mat skriaudžiamas gyvulys nieko nelaiko piktu, kenčia, o skriaudžiamas žmogus laukia tūkstantį kartų daugiau, negu tu jam už padarytą skriaudą sakai ir duodi. Žmogus tikisi iš žemės to, ką gali duoti tik dangus. Žmogus tau atkeršija už tiek, kiek dangus skiriasi nuo žemės.

Didžiausi karo kaltininkai yra ne gyvuliai, bet žmonių aistros. Be abejo gyvuliai nori reikštis, pavydi ir trokšta garbės. Tačiau žmogus to geidžia pikčiau, nes turi suklaidintą nemirtingą sielą, kuri šelsta ir išgąstingai daužosi į ankštos savo gyvenimo erdvės sienas, lyg bokšto kregždė, kuri įlėkusi į pastogę į langą susikulia galva. Kainas nekeitė Abelio ne dėl to, kad Abelis buvo žmogus, bet kad Dievas jį laikė vertesniu. Mat, velnio kankinamas žmogus

kenčia. Juk net ir pamaldžiusias nenori būti stelbiamas už save Dievui ir žmonėms pamaldesnio. Ten, kur taip esti, nuodėmės galybė nugalė net ir atspariausiuosius. Todėl žmonių visuomenė, atpalaiduota nuo Dievo, yra ne kas kita, kaip karas ir kerštas už pirmesnę karą. Tokioje visuomenėje kiekvienas stoja kitam kelią, drasko nervus, stumia, viia.

Kai pykčio kuri pusė pritvinkta per daug, tada iš tosios pusės prasideda karas. Karas yra nebetveriamos įtampos atsileidimas.

Kaip sunkiai sugyvena marti su anyta, — kad ir krikščionės, — jei nesupranta, ką reiškia gerbti kito sritį. Tiems, kurie turi per daug norų ir jausmų, kurie nesupranta, kad krikščionybė reikalauja ne tik velnių valdyti, bet ir angeliškai klausyti, esti sunku būti krikščionimis. Šitokie žmonės sunkiai duodasi tvarkomi ir ribojami.

Karų ir masinių žudymių žmonija yra baudžiama ne tik už politines barbarybes, bet ir už kasdieninių žmonių santykių barbarybes. Juk tarptautinės žiaurybės yra ne kas kita, kaip paskutinis kasdieninių barbarybių tarpsnis. Mes esame pasidarę žiauresni ir už laukinius. Todėl už tai turime ir atkentėti. Dieviniuos dalykus pažinsime, imsime jųjų ilgėtis ir iš pat sielos gelmių atgysim naujam sielos gyvenimui tik kentėdami.

Nebūk greitas pykti, nes rūstybė ilsisi paikojo mintyje.

Nesunku tiems nugalėti kitus, kurie yra nugalėję save.

Švenčia Kunigystės Sidabrinį Jubiliejų

Kun. M. Urbonavičius, M. I. C.

Kun. Mykolas Urbonavičius, M. I. C., ši mėnesį švenčia savo kunigystės 25-metų jubiliejų. Kun. Urbonavičius į kunigus buvo išventintas sausio 24 d., 1915 m. Varšuvos Seminarijos kopyčioje.

Kun. M. Urbonavičius yra gimęs spalio 30 d. 1890 m., reiškia ateinantį spalio mėnesį švęs savo 50 metų amžiaus sukaktį. Gimęs yra Vilniaus krašte, Lydos apskrityje.

Gyvendamas po rusų valdžia kun. Urbonavičius buvo įvairiose vietose vikaru, įvairių laikraščių redaktoriu, karo kapelioniu, mokytoju. 1922 m. įstojo į Marijonus.

1923 m. atvyko į Ameriką ir per vienus metus vedė misijas. 1926 m. Loyola Universitete įgyjo Master of Arts laipsnį. Vienus metus mokytojavo Marian Hills

Kolegijoje, Hinsdale, Ill. Yra klebonavęs trijose vietose: šv. Petro ir Povilo parapijoje, Rockford, Illinois; šv. Petro parapijoje, Kenosha, Wisconsin; ir Aušros Vartų parapijoje, Chicago, Illinois.

Dabar yra paskirtas vyskupo Būčio, M.I.C., Marijonų Generolo, privatinio raštininku. Kun. M. Urbonavičius išvyksta į Romą užimti savo naujas pareigas pabaigoje šio mėnesio.

Sausio 14 d., Aušros Vartų parapija pamirėjo savo klebono jaunųjų šauniu bankietu.

Tiesa Prie Aušros Vartų

O, Gailestie šventas, kilnus!
Kai šauksmas numiršta be aido,
Su tavim ateina dangus,
Ir ašarų šluosto nuo veido.

Keiavo per žemę Tiesa,
Paguodos pasaulį neradus.
Kurčią ją lydėjo tamsa,
Ir melo triukšmingas paradas,

Ir atvedė Tiesą viltis
Į miestą pilies Gedimino,
Bet melas, užtrenkęs duris,
Kardu ją nukirsti mėgino.

Ir vartuose miesto basa,
Sustingus nuo šalčio ir vėjo,
Apalpus gulėjo Tiesa,
Gražioji svajonė Kūrėjo.

Skambėjo varpai Lietuvos,
Dangaus atsivėrė mėlynės,
Kai Motina Vartuos Aušros
Ją glaudė prie savo krūtinės.

Ir žemė paraudo visa,
Ir ligai suprast negalėjo,
Kad tapo tikrove tiesa,
Gražioji svajonė Kūrėjo.

MARIJONŲ VIENUOLIJA

MARIJONŲ vienuolija buvo įkurta septynioliktame šimtetyje — 1673 metais. Jos ikūrėjas buvo garbus Dievo tarnas kun. Stanislovas Papčinskas, kuriam parūpo vargdienų vaikų mokymas. Mat, tais laikais lietuvių-lenkų valstybėje buvo daug mokyklų kilniųjų ir turtingųjų vaikams, bet neturtingų žmonių vaikai negaudavo jokio mokslo. Šiam tai tikslui kun. Stanislovas sumanė įkurti vienuoliją, kuri rūplintųsi mokymu ir auklėjimu neturtingųjų jaunuomenės.

Ieškodamas šv. Bažnyčios pritarimo ir palaiminimo, jį kreipėsi į Poznaniaus vyskupą ir šv. Tėvo atstovą Varšuvoje. Šiedu garbingu Bažnyčios vyrų užgyrė dievotą kunigo sumanymą. Gavęs dvasinės vyriausybės, palaiminimą, jį pradėjo ieškoti galimybių kaip įsteigti sumanytą vienuoliją. Dievo Apveizda taip surėdė, kad jį didžioje Korabievo giriose rado tris dievotus vyrus, gyvenančius atsiskyrėlių gyvenimu. Šie atsiskyrėliai pirmiau buvo kariai. Dabar sumanė tarnauti vien Dievui ir melstis už savo draugų, karuose kritusių, sielas. Jų kviečiamas kun. Stanislovas pasiliko čia dvasios vadu. Taip ir prasidėjo — kaip kad Išganytojas kalba šv. Evangelijoje “iš garstyčios grūdo” — nauja dvasinė šeima, vėliau išaugusi į skaitlingą Marijonų Vienuoliją.

Kaip kiekvienos vienuolijos, taip ir šios, pagrindinis tikslas buvo savųjų vienuolijos narių tobulėjimas. Savo darbui jie numa-

tė pirmą tikslą — mokyti ir auklėti biednuomenę. Kadangi vienuolija buvo įkurta švenč. Panelės Marijos Nekalto Prasiidėjimo garbei ke'ti, tai ir buvo pavadinta Marijos vienuolija arba kasdieninėje kalboje prigijusių pavadinimu — Marijonais. Didesniam pamaldumui palaikyti jie įtraukė į savo vienuolijos antraeilį tikslą — melstis už sielas škaistyklėje kenčiančias. Štai koki buvo bendrieji broūžai naujosios dvasinės šeimos Kristaus vynuogyne.

Marijonų vienuolija augo ir klestėjo: vienuolynai dygo kaip grybai po lietaus. Nė šimtui metų nepraslinkus mes marijonų vienuolynus randame jau šiose šalyse: Lietuvoje, Lenkijoje, Gudijoje, Ukrainoje, Italijoje, Portugalijoje, Visur jie dirbo savo graūų biednuomenės mokymo ir auklėjimo darbą, šviesdami savo graūiu pavyzdūiu.

Lietuvoje marijonai turėjo savo vienuolynus šiose vietose: Marijampolėje, Miroslave, Igliaukoje, Sasnovoje ir Jonavoje. Patys didžiausi vienuolynai, kuriuose buvo klierikų seminarijos, buvo Marijampolėje ir Miroslave. Senovėje marijonai vilkėjo baltu rūbu. Todėl žmonės juos vadindavo baltaisiais tėveliais, arba net Pašėšupio vienuoliais, nes Marijampolės vienuolynas yra ant Šešupės kranto. Tik kada prisidėjo slapstytis nuo žiaurių rusų valdžios persekiojimų, šv. Tėvas davė vienuoliams leidimą savo baltąjį rūbą pakeisti juodu rūbū — kunigiška sutana. Taip mes ir šiandie mato-

Parama Argentinos Lietuviams

ARGENTINOJ ir Urugvajų gyvena apie 45,000 lietuvių, kurių dauguma dirba įvairiausiose dirbtuvėse. Kiti verčiasi amatais ar smulkiąją prekyba. Lietuvės mergaitės beveik visos tarnauja pas ponus.

Kultūriniai šių kraštų ateiviai nepakilo, nors išviršiniai labai apsišvietė. Ateivijos visuomeninis gyvenimas kaskart labiau gyvėja. Gal kada ir lietuviai įsisiubuos. Tada bus galima ir iš jų tikėtis didžių darbų.

Dvasinis gyvenimas

Protarpiais Argentinoj ir Urugvajų pastoracijos darbą dirbo kunigai Švagždys ir Daknys. 1930 metais kun. J. Janulionis pradėjo pastovų pastoracijos darbą. Jam teko nugalėti daug sunkumų ir kliūčių kol surasta bažnyčia, nes į kitatautį kunigą žiūrėta labai nepalankiai. Bet ir kun. Janulionis, po aštuonių metų sunkaus darbo,

me kunigus marijonus vilkint juodu kunigišku rūbu.

Iš baltųjų marijonų Amerikoje buvo du: kun. A. Strupinskas, kuris jau 1872 m. pradėjo laikyti lietuviams ir lenkams pamaldas Shenandoah, Pa. Jisai mirė Pensilvanijoje. Antras buvo kun. J. Kolesinskas. Už dalyvumą Lenkmetejy buvo rusų išsiustas į Sibirą, kur išgyveno 40 metų. Atvykęs Amerikon, Chicogoj buvo šv. Jurgio parapijos klebonu. Mirė 5 d. kovo 1911 m. Jisai savo lėšomis pastatė senąją šv. Kazimiero akademijos kapelianią. Palaidotas šv. Kazimiero kapuose.

moraliai ir fiziniai pavargę turėjo Argentiną ilgesniam laikui palikti.

1938 metais Argentinoj lankėsi D. gerb. Prelatas M. Krušas ir kun. J. Paškauskas, kurie aiškiai pajuto Argentinos ir Urugvajaus lietuviuose lietuvių kunigo trūkumą. Grįžę jie pradėjo ieškoti kunigų vienuolių ir seserų, kurie su tiktų nuolatiniai rūpintis vietos lietuvių dvasiniais reikais. Jų pastangos davė vaisių. Šiandie Brazilijoj jau dirba seserys Pranciškietės, o Tėvai Marijonai jau turi Argentinioj keturis savo kunigus.

Į Ateitį

Kiekviena pradžia sunku — nelengva ji ir Tėvams Marijonams, nes visko trūksta. Tad ir lankosi šiuo laiku Argentinos namų viršininkas kun. J. J. Jakaitis ir kun. B. Vitkus pas mus rinkdami aukas. Ir štai Dievo ir žmonių padedami jie drąsiai žvelgia rytojūn ir tiki skaisčia ateitimi. Tik sunkiu ir ryžtingu darbu galima pasiekti didingų rezultatų.

Atvykę į Argentiną Tėvai Marijonai rado labai nepavydėtiną padėtį. Reikėjo bažnyčios ir net gyvenamųjų namų. Argentinos lietuviai, ir prie geriausių norų, neįstengia patys vieni jų pastatyti, nes ir jų gyvenimas nelengvas. Reikėjo pagalbos iš kitur. Tat ir renka Amerikoje aukas Argentinai lietuviams du Tėvai Marijonai, kun. J. J. Jakaitis ir kun. B. Vitkus. Kas tik gali turi paremti šį kilnų misijų darbą.

Pasikalbėjimai Prie Ežero

KLEBONAS veda mane pasi-
vaikšėti prie Mičigano eže-
ro, kuris tikrai gražus šiuo
laiku po pirmųjų šalėlių. Dideli
plotai balto skaistaus ledo ty-
liai puošia ežero krantus. Kiekviena
smarkesnė banga, kuri užlieja
tuos ledo kalnus, padidina tų kal-
nų aukštumą ir puikumą. Tai tik-
rai išpūdingas vaizdas! Visur kal-
nų kalneiai šio gražiausio žiemos
papuošalo — ledo. Vėliau kai at-
siras sniego, tai bus malonus pa-
veikslas gamtos mėgėjams. Žiau-
resnės gamtos jėgos — šiurpus
vėjas, vanduo, ir žiaurusis šaltis,
susijungia su Dievo galinga jėga
padaro šiuos nuostabius gamtos
vaizdus.

Gerbiamas klebonas per visą
dieną buvo užsidaręs savo kambaryje
su metinėmis sąskaitomis ir
darbar pasidarė labai plegus. Šalto-
kas vėjas ir puikus reginys bega-
lo gerai nuteikė kunigą. Tokiuose
atvėjuose jis mėgdavo pasakyti
savo geriausias pasakas ir anek-
dotus. Šiandien klebonas pasako-
jo apie išgirstus dalykus nuo vie-
no savo komitetininkų.

“Ką Daugiau Gali Norėti Už Pentuką”

Klebonas tuojaus nudavė komi-
tetininko balsą ir iškilmingai p. š.
kino šią pasaką.

Petrauskų šeima grįžo automo-
biliu į namus iš sumos laikomos
parapinėje bažnyčioje. Visa šeima
buvo keistai nusiteikusi. P. š.
Petrauskui nepatiko klebono ilgas
pamokslas. Duktė garsiai peikė
choristų giedojimą ir reiškė nuo-
monę, kad choristai nepraktikavo

giedotas mišias. Jaunasis Tomas
žiauriai kritikavo klauptų kietu-
mą. Tetulė Feliksa, p. Petrausko
vyriausia sesuo, labai smerkė
klapėiukų sutanas, jos tokios se-
nos, perdažnai išmazgotos, ir taip
sau nudevėtos. Bet vyriausias sū-
nus Antanas, išgirdęs visus tuos
nusiskundimus, ironiškai juos už-
klausė, “Kam jūs visi taip čiau-
kiate, lyg būtumėt žvirbliai susi-
rinkę smėlynan. Kodėl taip kriti-
kuojate visas sumos apeigas ir
pamokslą? Ką daugiau jūs norite!
Aš pats mačiau, kad Jūs, Tėte, tu
Onutė ir tu Tetule, tik po penktu-
ką įmetėte į rinkliavos pintinę. Ne
vienas parapijonas lyg tyčia, su-
sikaupė labai, labai pamaldžiai
tuo metu kai komitetas pakijo
pintinę. O dabar jūs, kodėl kriti-
kuojate? Ką daugiau norite už
pentuką?”

Pasakęs tą pasaką klebonas
taip juokėsi ir gardžiai kvatojo,
kad kiti einant pro šaiį sustojo
lyg klausdami kam toks nepap-
rastas juokas. Gerbiamas klebo-
nas tuoj nustojo juokęs, nes be-
veik nuryjo savo ilgą cigarą. Bet
ar tai ne tiesa? Mes visad savo at-
liekamus centus įmetam bet nori-
me, kad bažnyčia būtų puošniai į-
rengta, giedojimai nepaprastai
gražūs, ir visame švarumas. Taip,
jei p. Petrauskas nebūtų nusista-
tęs prieš ilgus pamokslus jis tik-
rai turėtų daugiau naudos iš tų
pamokslų. Jei Onytė pati prisira-
šytų prie choro tai gal ne taip
greitai kritikuoja giedojimus. O
Tetulė Feliksa tikrai galėtų ko-
kiu nors būdu sutvarkyti klapėiu-

ku sutanas ar nupirkti naujas, jei žibėjimas yra svarbesnis negu švarumas. Jei visiems rūpėtų bažnytėlės gražumas, tai didesnis skatinimas ar asmenišką rūpestį padarytų tuos Dievo namus daug malonesnius. Reik pirm mąstyti, tik po to reikšti kritiką; tada dažnai kritikai nebus ir reikalo.

Vedybų Kontraktas

Vedybose yra daromas kontraktas, ne tik tarp vyro ir moteries, bet tarp vyro, moteries, ir Dievo. Kun. J. O'Hara

Laiko Bėgyje

Vienuolikos metų vaikutis kalba, "Mano tėveliai yra labai geri ir jie viską žino".

Tas jaunuolis, turėdamas 16 metų, sako, "Ar žinote, mano tėveliai nēr tokie išmintingi kaip maniau ir jie galėtų būti geresni".

Vyrukas 19 metų protauja šiaip, "Motina ir tėvas mano, jog viską supranta, bet aš juos galėčiau išmokinti keletą dalykų".

O jaunas vyras, turėdamas 21 metus, sako, "Mano tėveliai visiškai jaunimą nesupranta ir nieko bendro neturi su juo."

Trisdešimts metų vyras jau kitaip kalba, "Tėvai labai daug teisybės reikšdavo savo patarimuose".

Pagyvenęs 50 metų vyras visai teisingai mąsto, "Mano tėveliai buvo geriausi žmonės pasaulyje. Jie mokėjo duoti gražų patarimą reikalingame momente ir jie pavyzdingai gyveno". P. P. Č.

Atmink, kad kiekvieną pagundą į blogą yra angis, kuri žmogui ant žemės gulint, bando įkasti.

Kaip rašyti Laišką į Lietuvą

Daugelis Amerikos lietuvių adresuodami laišką į Lietuvą užpi-do visą voką. Tokio didelio adreso kaip daugelis užrašo ant voko, nereikalinga.

Štai kaip daugelis dar adresuoja laišką į Lietuvą:

Jonas Jonaitis,
Sausšakių kaimo,
Prienu gmino (ar valsč.),
Prienu pašto,
Marijampo.ės apskr.,
Suvalkų gubernijos,
Europe, Lithuania Lietuva.

Jonui Jonaičiui laišką pasiųsti užtenka šitokio adreso:

Jonas Jonaitis,
Sausšakiai, Prienu paš.
Lithuania.

Gubernijų Lietuvoje jau nėra. Paštų sistema gerai sutvarkyta, ir, jei tik parašai kaimo vardą ir paštą, laiškai nueina net neužrašant apskrities. Jei koks mažas, naujai įsteigtas paštas ar pašto agentūra, kartais reikalinga urašyti ir apskritis, bet nerašykite jokių gubernijų, nei apskričių, jeigu tik miestelis parapija kiek žinomesnė. Ir užtenka parašyti tik: Lithuania, kad žinotų Amerikos paštas į kurią šalį laiškas siunčiamas.

Mieste gyvenančiam užtenka parašyti:

Pranas Pranaitis,
Kupiškis, Vytauto g. 4,
Lithuania.

Tas pats ir dėl laiškų į atgautą Vilniaus kraštą: užrašykite kaimą, paštą arba valsčių, ir to užteks.

Charles K. Pikiel ("D.")

Koks Yra Naujas Chicagos Arkivyskupas

PRIEŠ keletą metų kalbėdamas apie arkidieozijos ateitį, miręs kardinolas Mundelein pareiškė, jog jis tiki, kad po jo mirties arkidieozija bus pavesta valdyti prelatui aukšto mokslo, didaus pamaldumo ir pasišventimo. Ir štai Milwaukee arkivyskupas Samuel A. Stritch paskyrimas, lyg ir rodyti rodo kardinolo Mundelein pranašavimo galimumą.

Naujasis arkivyskupas Stritch į Chicagą atvyksta ne tik kaip teorikas, bet pilnai pasiruošęs praktikoje, perėjęs ilgą patyrimo kelią įvairiuose bažnyčios darbuose. Jis Chicagoje ras viską naują, bet ir viską jam jau žinoma ir artima, nes jis Chicagos arkidieoziją gerai pažįsta ir jos gyvenimą artimai yra sekęs.

Laukiama Apaštališkojo Laiško

Chicaga nerimaudama laukia savo naujojo ganytojo. Tačiau tikslios dienos, kada arkivyskupas Samuel A. Stritch persikels į Chicagą, negalima dar nusakyti, nes dar laukiama Apaštališkojo laiško, kuriuo oficialiai nustatoma paskyrimas. Tikimasi, jog Arkivyskupas paliks Milwaukee kada nors apie Velykas.

Nuoširdus Vargingųjų Globėjas

1935 metais sudegė St. John's katedra, kurią arkivysk. Stritch norėjo atstatyti, bet nepajėgė, nes reikiama pinigais pradėjo neturtingųjų šelpimą.

“Tūkstantį kartų geriau nebaiti bažnyčią, negu kad mūsų vargingieji nesusilauktų Šventosios Bažnyčios paramos”, pareiškė jis. “Aš nesigėdžiu nebaigęs katedros, nes aš bandžiau didžiausį dalyką atstatydamas kataikų gyvenimą arkidieozijoje.” Todėl arkidieozijos pajamos pirmiausia buvo skiriamos neturtingiesiems, o katedros statyba turėjo palaukti.

Moterų Vaidmuo

Apie moteris kalbėdamas arkivyskupas išsitarė, jog:

“Moters paskirtis, tam tikra prasme, būti pasaulio motina. Jei ji apleidžia šios motinystės pareigas, ji tampa paprastu daiktu, bet ne jėga”.

Plačiajam gyvenime netiesioginiai moteris net pajėgingesnė už vyrą. Ypač kovoje prieš blogį, kur anot jo, “moters teveda, o vyras paseks”.

Didis Jaunimo Auklėtojas

Nesvetimas arkivyskupui Stritch ir jaunuomenės reikalias. Nuo pat savo pastcraacijos pradžios jis artimai sugyveno su jaunuomene — steigė mokyklas ir globojo jaunimo organizacijas.

Ir Chicagos arkidieozijoje jis ras labai plačią jaunimo auklėjimo dirvą, kuria jam teks rūpintis ir globoti.

Kas kryžių sutikęs maloniai apkabina, tas nesuklups nė po sunkia gyvenimo našta.

Įvykiai Katalikų Pasaulyje

Arkivyskupo Stritch Ingresas Chicagoj

Pranešta, kad JE. arkivyskupo S. A. Stritch ingresas Chicagoj įvyks kovo mėn. 7 d.

Iš Milwaukee arkivyskupas Chicago atvyks iš vakaro.

Murphy Paskirtas J. A. V. Vyriaus. ojo Teismo Teisėju

Vyriausiąjin teisman teisėju prezidentas Rooseveltas nomina vo teisingumo departamento sekretorių Franką Murphy ir senatui pasiuntė nominaciją patvirtinti.

Sekretorius Murphy skirtas užimti pernai mirusio teisėjo Pierce Butler vietą.

Murphy yra geras katalikas, 46 m. amžiaus, nevedęs. Prieš paskirsiant jį teisingumo dep'to sekretorium jis porą metų išbuvęs Michigan gubernatorium.

Į Murphyo vieto teisingumo se-

retorium prezidentas paskyrė solicitorių R. R. Jacksoną.

Popiežius Įspėja Rcmos Patricijus

Šventasis Tėvas Pijus XII su teikė audienciją Romos patricijų (aristokratų) delegacijai, kuri atvyko popiežių sveikinti Naujais Metais.

Jo Šventenybė patricijams pa brėžė, kad nors jie savo gimtini ir turtas privilegijuoti, jie neturi apsileisti ir naudotis kiekviena proga eiti savo religines priedermes ir civilines pareigas.

Popiežius tarp kitko kalbėjo apie karą ir apie šalies atstatymą. Sakė, kad iš patricijų mekas negalės atimti jų privilegijų, jei jie patys rūpinsis jas saugoti. Išsaugoti jiems yra galimimų daugiau ir uoliau su nuoširdumu prisidėjus prie įvairių visuomeninių darbų — religinių ir civilinių.

A. † A.

Tėvų Marijonų Rėm. Dr. jos
Garbės Narys

ABDONAS RADZEVICIUS

Užmigo Viešpatyje rugpiūčio 25 d., 1939 m. Newark, N. J.

Tėvai Marijonai už jo sielą at laikys dvejus šv. Mišias: Sausio 24 ir 25 dd., 1940 m. Rėmėjų drau jos nariai prašomi už jo sielą su kalbėti dalį šv. rožančiaus, Dievo gailestingumo išprašyti.

Teiksisi ramybėje!

A. † A.

Tėvų Marijonų Rėm. Dr. jos
Garbės Narys

JUOZAS ŠA...

Užmigo Viešpatyje
d., m., Shirley, M...

Tėvai Ma
laikys dve
22 ir 23 dd
jos nariai
kalbėti da
gailestingu

Teiksisi p

TĖVŲ MARIJONŲ RĖMĖJŲ CENTRAS

2334 SO. OAKLEY AVENUE

CHICAGO, ILL.

Didžiai Gerbiamieji:—

Laikome už garbę kviesti Jus į Tryliktąjį metinį Tėvų Marijonų Rėmėjų seimą, kuris įvyks Šv. Antano parapijos salėje, 15th Street ir 49th Court, Cicero, Illinois, vasario 4 d., 1940 m.

Seimas prasidės iškilmingomis pamaldomis 10:30 val. ryte. Iškilmingos Mišios bus atlaikytos Tėvų Marijonų Rėmėjų, Geradarių ir svečių intencija. Pamokslas bus pritaikintas iškilmėms.

12:00 val. salėje bus pietūs visiems Seimo dalyviams.

2:00 val. po piet Seimo posėdžių atidarymas.

Malonėkite Seiman atvykti ir kitus prikalbinkite dalyvauti su Jumis.

Vienuoliai Marijonai, nuoširdžiai savo Gerbiamų Rėmėjų paramą įvertindami, už savo geradarius kas dien meldžiasi Šv. Mišiose ir Komunijose ir, be seniau skirtų šv. Mišių, dar pasiskyrė atlaikyti šv. Mišias Geradarių intencija kiekvieno mėnesio pirmą sekmadienį. Būkite tikri, kad Viešpats Dievas Jūsų gero darbo nepaliks be gausaus atlyginimo.

Jeigu šiais metais į Tėvų Marijonų Rėmėjų Seimą Jums nebūtų galima atvykti, nors mes norėtumėme, kad Jūs dalyvaustumėte, tai nuoširdžiai prašytume savo skirtą Seimui auką, linkėjimus ir patarimus siųsti adresu: Tėvų Marijonų Rėmėjų Centras, 2334 So. Oakley Chicago, Illinois.

Te mūsų nuoširdžios ir gilios padėkos jausmus.

Su tikra pagarba,

KUN. J. A. DAMBRAUSKAS, M. I. C.

T.T. Marijonų Rėmėjų Dvasios Vadas

ir

Seimo Rengiamoji Komisija.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS